

olli nähha, et ta jo surnud ja ka jubba hau-
da olli árra widud. Mees olli jubba 4 páma
haudas.

Sedda nähhes, läks jásllestusse hirm temma
lihast ja luust läbbi ja se hådda andis temmale
uut jöudo, et ta pool hallasti, palja sárgi-
wáel, liñlast läbbi, otse kírrik-aeda jooksis.
Ükski ei keelnud tedda, sest iggaüks arwas
tedda peast nödra ollewad. Kui koolja aeda
lai, nággi seal kaks meest, mehhé haua peale
kiwoi pannewad, kus mehhé nimmi ja wannus
peal seisit. Kui ta sedda olli luggenud, tóu-
kas need mehhed kórvale, kes kohkudes temma
peale waatsid ja tedda ei tunnud, waid rum-
malaks piiddasid. Ta tahtis rákida, agga ei
sanud sónna suust. Wimaks tulli temmale
nut peale, et silmist wessi wálja wolas. Ómma
káttega hakka liwa haua pealt árra pillama,
kuñni árra wássis ja surma hådda kátte tulli,
et árra minnestas.

Selle sure ránkamisse ja ilma moistuseta
ollemisse jures, tulli laps ilmale. Núud hak-
kas seggast jutto aeama, wiškas sedda, praego

sündind, nödra last kórvale ja jái isse,
möttete sisse, ja útles wimaks: „Ei temma
ei woi mitte enne surra, kui ta mind ei olle
Jummalaga játnud: sedda ei olleks temma
mitte teinud, sest ta ormaštas mind ülle wág-
ga! Ta ei olle mitte surnud! Ma pean tedda
weel ükskord enne nágameda, kuñni temma
haud saab iggawéste kiñni kaetud: Ma pean
ükskord weel temma ümber haklama ja tedda
temma truuse ja armo eest tånnama ja isse
hággema, käs temma on ka surnud”!

Temma omma emma ja paljo teisi, kes
señna ollid kokko tulnud, katkusid tedda kiñni
hoida ja trööstida; agga ta kískus ennašt
lahti ja húubis sure heálega: „Minna tahhan
tedda isse wálja kaewada ja omma ellus sil-
maga tedda weel nähha”! Reik piiddawad
tedda nödra melelisset. Núud olli jubba
óhho ja pimme tulli peale.

Teisel hommikul warra, läks se önneto
jálle koolja aeda ja hulk rahvast temma jár-
tele. Óppetaja olli ka lubba annud, temma
tahtmisli täita. Pea olli haud lahti kaewetud